

Κί ἀφεύκτως δὲ οἱ ἄφρονες θά καταδικασθῶσιν,
 Ἐνφ οἱ ταπεινόφρονες δικαίως θ' ἀμειψῶσιν.
 Οὐχὶ μόνον στήν μέλλουσαν ζωὴν θά γέινουν ταῦτα,
 Ἀλλὰ συγχάκις καὶ ἐδῶ συμβαίνουν τὰ τοιαῦτα.

Τ' ἀκούομεν γινόμενα, τὰ βλέπομεν μὲ ὄμμα,
 Ὡς ἀπεφάνθη τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀψευδὲς τὸ στόμα,
 «Βεβαίως θά ταπεινωθῇ ὁ ἐαυτὸν ὑψόνων,
 «Θά ὑψωθῇ δ' ὁ ἐαυτὸν φρονίμως ταπεινόνων.» Κ.



Ἰαδόδους ὁ Ἀρχιερεὺς δεικνύων εἰς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον τὴν περὶ αὐτοῦ
 προφητείαν τοῦ Δανιήλ. (Δανιήλ κεφ. ἡ.)

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἦτο ὠραῖος, ἐνεργητικὸς, γενναῖος καὶ ριψοκίνδυνος βασιλεὺς. Ἀλλ' ὅμως μετὰ δώδεκα ἐτῶν θριάμβους καὶ δόξαν κατέβη εἰς τὸν τάφον νεώτατος — ἐν ἡλικίᾳ 33 ἐτῶν, νικηθεὶς οὐχὶ ὑπὸ ἐχθρῶν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἐπαράτου οἰνοποσίας!

Εὐθὺς ἀφοῦ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς του

ἡ πρώτη φροντίς ἦτο νὰ καθυποτάξῃ τοὺς περίε λαοὺς καὶ ἰδίως τοὺς Ἕλληνας, τὸ ὁποῖον πολὺ ταχέως ἐπέτυχε, μετὰ ταῦτα διέβη εἰς τὴν Ἀσίαν ἐπὶ κεφαλῇς μικροτάτου στρατοῦ παραβαλομένου πρὸς τὸν τοῦ Μεγάλου βασιλέως τῆς Περσίας Δαρείου, καὶ ἐνίκησε τοὺς Πέρσας παρὰ τὸν Γρανικὸν ποταμὸν.